

Befættelſe, og navnlig i Sammenligning med den Tilſtand, vi nu have, en meget betydelig Indflydſe; thi for Diebliffet have jo Menigheberne ikke anden Indflydſe paa Præſteembedernes Befættelſe end den, ſom den til enhver Tid værende Kirke miniſter vil ſkjænke dem, og det Henſyn, han vil tage til de udtalte Onſker. Jeg tror, at for Diebliffet er det ſaaledes, at den nuværende Kirke- og Underviſningsminiſter vil ſaa meget indbefomme Menighebernes Onſker, ſom han paa nogen Maade kan, og det har i en meget væſentlig Grad bidraget til at gjøre Savnet af en ſaadan Lov mindre følelig for Menigheberne. — Sammenfatter jeg ſaaledes, hvad jeg her har tilladt mig at fremhæve, er det det, at der fra Regjeringens Side har været viiſt en paafjønneſesværdig Beſtræbſe efter at gjenneføre gavnlige Reforme baade i Landboforholdene, i Finantsforholdene og i Skatteforholdene, ſaa vel til Staten ſom til Kommunen — kan jeg gjerne ſige — thi den høitærede Indenrigsminiſter er jo ogsaa efter Folkethingets Onſke fremkommen med Forſlag til en Omordning af de kommunale Skatter, et Forſlag, ſom, om det end ikke kan tilfredſtille os Alle, ſaa dog er et meget brugbart Forſlag til at forhandle om, ſaa der er al mulig Udfigt til paa dette Omraade at kunne komme til en tilfredſtillende Løsning. Det turde ſaaledes være hævet over al Tvivl, at den høitærede nuværende Regjering har viiſt ſig villig til at fremme gavnlige Reforme, ſom ſtærkt bevære Befolkningens Interæſſe, men at det ikke har været muligt at komme frem med diſſe Reformforſlag, fordi man her i dette Thing ſtadig forlanger Mere efterhaanden, ſom der indrømmes Mere (Berg: er det rigtigt?) Jo, det er rigtigt. Ser man paa det Lovforſlag til Lønninger for de geiſtliche Embedsmænd, ſom blev indbragt her i Thinget i 1867 af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hanſen), ſaa vil man finde, at det høitærede Lønningernes Størvelſe angaar var meget lidt forſkjelligt fra den Lov, ſom vi nu kunde have ſaaet, men at man nu fra den Side, hvorfra Adreſſen er indbragt, er gaaet noget bort fra dette Forſlag, idet man har nedſat de af ham foreſlaaede Lønningſatſer noget, ſaaledes at man efterhaanden, ſom man ſyntes at komme noget nærmere til en Afgjorelſe af Sagen, har fjernet ſig noget længere bort fra den. Jeg tror ikke, at Mørtallet handler Ret i ſaaledes at vedblive Nar for Nar at udſtyde Reforme, der kunde være til Gavn for vort Land i det Hele taget, thi ihvorvel den beſtaaende Samfundstilſtand jo ingenlunde er ſaa abnorm, at vi ikke meget godt kunde leve under de beſtaaende Love i nogen Tid, om det ſkulde være, ſaa var det dog meget bedre, at vi fik Reformerne fremmede, hvor det paa nogen Maade kunde lade ſig gjøre, iſtedet for at vedblive at ſtyde dem ud til en uviſ Fremtid, for at ſaae fyldeſtig Onſker, ſom man dog maatte ikke under nogen Omſtændighed kan

ſaae fyldeſtig Onſker. Jeg tror ogsaa, at det er en tvivlſom Ret, man har til at handle ſaaledes i Befolkningens Navn alene i Kraft af det Valg, ſom ſidſt er foregaaet, thi det vide vi jo Alle, at der er ſaa mange forſkjellige Momenter, der ſamvirke ved et Valgs Udfald, og at det ingenlunde altid kan ſtaa klart for den hele Valgermaſſe, hvori den Forſjel beſtaar, ſom er tilſtede imellem Regjeringens og Mørtallets Stilling, eller hvad det egentlig er, at Striden dreier ſig om. Der er ſaa mange andre Henſyn, der gjøre ſig gjældende. Den Maade, hvorpaa Kandidaterne optræde, den Maade, hvorpaa de forſtaa at henvende ſig til Valgerne, er Noget, ſom altid har en meget betydelig Indflydſe, og det er mange Gange mere den perſonlige Optræden end ſelve Sagens eget indre Indhold, der gjør Udſlaget. Det er imidlertid ikke nok, at man har tilladt ſig at udgive dette ſom Noget, der var Befolkningens virkelige Villie, ſom Noget Folket vilde have; nei man har endog indraget det ſleſvigſte Spørgſmaal i denne Forhandling, og det tror jeg i Grunden er noget af det Værſte, man har gjort; thi hvis vi ved vor Sjæren og Læden herhjemme kunde bidrage Noget til Slesvigs Fremtids Skæbne, ſaa turde det viſtnol være hævet over enhver Tvivl, at den Maade, hvorpaa der nu forhandles her, er vel ſuffiſet til at forringe Udfigterne til at ſaae Noget af Slesvig igjen.

Th. Nielsen: Forleden Dag, da det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) ſyntes at mærke eller ane, — ſom han udtrykte ſig —, at der var Noget i Gjæren om en Adreſſe, udtalte han, at der var Somme, ſom betragtede Miniſtrene ſom Guder og Andre ſom Dævle, og at vi ſnart kunde komme til at forhandle om, hvorledes vi i ſaa Henſeende betragtede dem. Jeg ſkal med Henſyn dertil bemærke overfor det ærede Medlem, at ihvorvel jeg ſætter baade ham og hans nærmefte Venner — hvilket jeg betragter Miniſteriet for at være — paa en overmaade fortrinlig og ſærlig Plads, ſaa maa han dog tilgive mig, at ſaa vidt er jeg endnu ikke naaet, at jeg kan betragte dem enten ſom Guder eller ſom Dævle. Jeg betragter dem ſlet og ret ſom almindelige Menneſker, og jeg kan hverken komme til at ſætte dem ſaa høit eller ſaa dybt, ſom han omtalte dem (Berg: Det er en Miſforſtaaelſe!). Nei, det er ingen Miſforſtaaelſe. Jeg har gjenmemleſt Tidenden, hvori det ærede Medlem ſiger det, og jeg bringer netop dette frem ſom en Indledning for derved at godtgjøre, at jeg iſølge hele min Stilling til Miniſteriet — ſom jeg, ſom ſagt, hverken betragter ſom Guder eller Dævle — er i Stand til at ſe paa det med temmelig rolige og lidenſkabsløſe Øine. Det er jo naturligt, at efter det ſtore Angreb, ſom er fremkommet her fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille), har jeg ikke kunnet Andet end komme til at ſpørge mig ſelv,